

Langs de lijnen in mijn huid
en de rafels aan mijn hart,
zoekt uw adem
elke kras op elke steen
en omarmt alle tranen,
zodat ze niet alleen
meer zijn.

Langs het dreunen in mijn hoofd
en de scheuren in mijn wil,
zoekt uw warmte
al het ingesloten voelen
en houdt wacht in de stilte,
zodat ik niet alleen
meer ben.

En als voor het ochtendgloren
al het zingen is verstomd,
dan pas zal ik durven reiken,
dan pas richt ik me weer op.

In de omkeer van de adem,
in het oog van de orkaan
is de Geest die niet zal wijken
reden om op weg te gaan.